

nepoții Roademultulesei

Florian Cristescu

ilustrații de SILVIA COLFESCU

editura
VREMEA
BUCUREȘTI
2020

SOACRĂ, SOACRĂ, POAMĂ ACRĂ

A fost odată o șoricioaică bătrână și gârbovită. Ea avea trei feciori și trei nurori. Ba mai avea și nouăsprezece nepoți. Pe bătrână o chema Madam Roademult. Feciorul cel mai mare se recomanda Ronțbădie, cel mijlociu se recomanda Mezinchiț, iar pe cel mai mic îl chema Ronțișor.

Copiii lor – adică nepoții bătrânei Roademult, erau cunoscuți în toată mahalaua cu numele de Nepoții Roademultulesei.

Cei trei feciori ai Roademultulesei erau șoareci de treabă. Ei ascultau de sfaturile bătrânei și n-o supărau niciodată.

Și nepoților le era dragă bătrânică, căci ea îi aduna seara în culcuș și le spunea povești cu Șoarece Voinicul și cu Ronț Împărat. Poveștile bătrânei erau lungi și minunate, iar ea știa să le povestească așa de frumos, încât toți nepoții adormeau ascultând-o. Ce repede adormeau nepoții ascultând pe Roademultuleasa și ce mult o iubeau ei, fiindcă le spunea povești.

Numai nurorile nu prea erau mulțumite cu sfaturile soacrei. O ascultau ele de bine de rău, dar în inimile lor doreau să scape mai repede de „cotoroața”.

Căci așa îi ziceau ele când se supărau mai rău pe ea.

De multe ori, când bărbații erau duși după d-ale gurii și bătrâna dormea, nurorile se strângeau toate trei la un loc și numai despre bătrână le era vorba.

- Ba că prea se amestecă în toate...

- Ba că nu-i mai tace gura...

- Ba că prea vrea să le ducă de nas, ca pe niște copii.

Iar uneori nurorile îndrăzneau chiar să chițăie toate odată:

„Soacră, soacră,
Poamă acră!
De te-ai coace,
Cât te-ai coace,
Dulce tot nu te-ai mai face.
De te-ai coace

Un an și-o vară
Tot ești acră
Și amară!
Chiț, chiț, chiț.

Odată, pe când ele cântau mai cu poftă, bătrâna se deșteptă și ascultă. Auzi bine cum nurorile îi cântau cântecul, dar, ca să nu fie ceartă în casă, trecu și se făcu că nu le aude.

Nurorile Roademultulesei nu-și iubeau soacra și ar fi dorit mult să scape de ea; dar când aveau vreo nevoie, tot la bătrână alergau. Când se îmbolnăvea vreun șoricel din cei mici, unde credeți că alerga măicuța lui, cu lacrimi în ochi? La mama soacră, sărăcuța. Ea știa ce doctorii să-i pregătească, ce unsori să-i facă, cum să-l oblojească și cum să-l descânte, ca să-l facă sănătos.

ÎNTR-O SEARĂ, LA SFAT

Până acum șoriceii noștri locuiseră la o bătrână proprietăreasă, care nici nu auzea bine și nici nu vedea. O bătrânică de acelea cărora le tremură mâinile și când mănâncă fac numai fărâmituri. O bătrână bună, care pe lângă altele, nici pisică nu avea. Și acolo, la bătrâna fără pisică, șoriceii trăiseră foarte liniștiți și mulțumiți.

Dar acum, la bătrâna proprietăreasă venise o nepoțică. Nepoțica adusese o mătă. Iar liniștea și mulțumirea șoriceilor se sfârșise.

În familia Roademult era obiceiul ca la vreme de nevoie, înainte de a se lua vreo hotărâre, toți membrii familiei să se strângă la un loc și să se sfătuiască. Făcură și acum tot așa. După ce se adunară cu toții, bărbații, femeile și bătrâna, se așezară la rând în formă de cerc, iar fratele cel mare începu:

- Mamă dragă, frați și cumnate. Am crezut de cuviință să ne strângem cu toții aici, să ne sfătuim și să hotărâm ce e de făcut! Cu nepoata proprietăresei și mai ales cu pisica, pe care a adus-o, noi nu mai putem trăi. Ne trebuie neapărat altă locuință.

- Să ne mutăm în altă parte!

După o mică tăcere, Ronțbădie zise:

- Este ușor să spui să ne mutăm în altă parte, dar e greu de făcut. Înainte de mutare, trebuie să băgăm bine de seamă! Să nu sărim din lac în puț.

- Așa e, măicuță! chițai bătrâna Roademult. Trebuie multă băgare de seamă! Nu uitați că graba strică treaba. Eu sunt de părere ca voi, bărbații, s-o porniți chiar acum prin oraș după o casă. Cercetați pe la vecini, prin magazii și prin poduri. Vedeți pe unde sunt locuri bune pentru culcușuri. Dar mai ales vedeți dacă găsiți casă fără pisici. Ah! Voi nu știți cât face pentru noi o casă fără pisică?

- Bine, mamă, plecăm chiar acum! ziseră băieții. Iar șoarecii rămași acasă coborâră în curte. Și acolo afară, lângă un topor uitat, începură iar sfatul. Vorbiră multe despre greutatea vieții. Într-un târziu, un șoricel începu să povestească. El povesti repede, cam bâlbâit și cam fără șir; dar ceilalți îl ascultau.

CĂLĂTORIA UNUI ȘORICEL

Șoricelul nostru cel bâlbâit povesti despre un șoarece care a călătorit până în America într-o coajă de nucă.

Era un șoarece mic, drăgălaș, un șoarece frumos, deștept dar încăpățânat, care auzise de prin lume că e departe un continent, adică o întindere mare de pământ, cu multe țări, mari și mici și cu lume bună, miloasă și bogată.

Că America este departe peste mări, pe tărâmul celălalt. Că acolo toți trăiesc fericiți și că șoarecii o duc acolo ca în „Sânul lui Avram”, adică o duc bine.

Așa auzise șoricelul cel mic și drăgălaș și el credea. Și fiindcă credea că acolo, pe tărâmurile acelea, în America, o să fie fericit, se gândea zi și noapte, cum să facă și cum să dreagă să se ducă și el în America. Mulți îi spuneau să-și vadă de treabă dar el, mândru și încăpățânat cum era, n-a ascultat de nimeni, și a plecat. Mai întâi, fiindcă America e dincolo de mare, s-a dus la marginea mării să aștepte acolo, până o pleca vreun vapor.

Și vapoarele plecau spre America, dar pe el nu-1 luau. Căci nici bani nu avea să le plătească drumul până acolo și nici pe furiș nu se putea strecura într-un vapor.

Ca să intri într-un vapor, trebuie să treci pe o punte, care este așezată de la mal până la vapor. Dar pe punte trec oameni și te văd.

Bietul șoricel abia făcu doi pași pe punte și un marinăr îl și luă la goană. Iar la capătul punții este și unul care ține socoteală cine intră și cine iese.

Ca să se strecoare în vapor, trebuia să se ascundă într-un pachet cu marfă. Și așa a făcut. S-a ascuns într-o ladă în care erau sticle cu bere.

Știți că sticlele cu bere, ca să nu se spargă, sunt înfășurate cu paie. Și acolo în ladă, între paie, îi sta bine șoricelului cel frumos, deștept, dar încăpățânat.

Când lada a fost dusă în vapor, a fost dus și șoricelul.

Pe vapor, acolo în ladă, era bine. Dar a venit o furtună. Valurile izbeau vaporul din toate părțile. Și vaporul s-a spart. Lumea s-a înecat. S-a înecat și lada cu sticlele de bere.

El s-a așezat voinicește într-o coajă de nucă și s-a dus plutind pe valuri, până în America.

Acolo i-a mers rău, că era între străini și a suferit ca vai de el. S-a îmbolnăvit de trai rău, de sărăcie și de dorul țării în care se născuse. Și a murit acolo străin și sărac.

Și uite așa s-a dovedit că în America nu e bine pentru cei de aici! Poate să fie bine pentru cei ce s-au pomenit pe acolo; dar pentru cei care se duc de aici nu-i bine.

S-a mai dovedit că poți tu să fii frumosul-frumoșilor și deșteptul-deșteptilor, dacă nu chibzuiști mai bine, dacă ești fudul și încăpățânat și nu mai asculți și de sfatul altora, o pățești rău.

Praful se alege de frumusețea și deșteptăciunea ta.

